

Sygn. akt VI U 1353/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Anna Stasiewicz Kokotowska
Protokolant:	stażysta Joanna Mateuszczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 listopada 2016 r. w S.

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 17 lutego 2016 roku nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Anna Stasiewicz Kokotowska

Sygn. akt VI U 1353/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 17 lutego 2016 roku, po rozpatrzeniu wniosku **K. S.**, odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 11 lutego 2016 roku uznała ubezpieczonego za osobę zdolną do pracy.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony K. S., który w odwołaniu złożonym 19 lutego 2016 roku wniósł o przyznanie mu prawa do renty.

W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczony wskazał, że w 2013 roku uległ wypadkowi w pracy, w następstwie którego przez dwa tygodnie był w stanie śpiączki farmakologicznej.

W wyniku zdarzenia doznał urazu kręgosłupa, głowy, stawu miednicowego, klatki piersiowej, kolana, barku prawej ręki. Obecny stan jego zdrowia nie pozwala mu na wykonywanie pracy,

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując stanowisko komisji lekarskiej ZUS oraz argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. urodził się (...).

Niesporne.

Ubezpieczony ukończył studium zawodowe o kierunku społeczno – prawnym. W toku aktywności zawodowej pracował jako pracownik fizyczny - pracownik produkcji, kierowca samochodu ciężarowego, kierowca-mechanik.

W 2015 roku ubezpieczony uzyskał po raz kolejny uprawnienia do prowadzenia samochodów.

Niesporne, a nadto: świadectwa pracy, k. 9-10, 14, 18, 23, 28, 33, 38-39 plik OV akt ZUS, oświadczenie ubezpieczonego, zapis a-v rozprawy z 14.11.2016r., protokół, k. 146 akt sprawy.

W dniu 28 listopada 2013 roku K. S. uległ wypadkowi przy pracy – podczas prowadzenia samochodu ciężarowego uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w następstwie którego doznał urazu wielonarządowego – odmy opłucnowej, złamania kręgów szyjnych C6/C7, złamania palca V lewej ręki, stabilnego złamania miednicy, urazu stawu kolanowego, złamania piszczeli prawej. Ubezpieczony po wypadku leczony był operacyjnie w Norwegii.

Niesporne, a nadto: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, k. 3-4 plik I akt ZUS, karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 11 plik dokumentacji lekarskiej ZUS.

W związku z wypadkiem przy pracy, w okresie od 28 listopada 2013 roku do 28 maja 2014 roku K. S. uprawniony był do zasiłku chorobowego, a od 29 maja 2014 roku do 23 maja 2015 roku miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Od 13 listopada 2015 roku ubezpieczonemu przyznane zostało na okres jednego roku prawo do zasiłku dla bezrobotnych.

Dowód : decyzje z 11.08.2014 r. i 15.12..2014r., plik II akt ZUS, decyzja PUP w Ł., k. 49 plik IV akt ZUS.

W dniu 8 stycznia 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Orzeczeniem z dnia 2 lutego 2016 roku lekarz orzecznik ZUS orzekł, że u K. S. nie stwierdza się niezdolności do pracy. Po rozpoznaniu sprzeciwu ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, orzeczeniem z dnia 11 lutego 2016 roku Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła u ubezpieczonego długotrwałej niezdolności do pracy.

Dowód : wniosek o rentę z 08.01.2016r., k. 1-4 plik IV akt ZUS, orzeczenia lekarzy orzeczników ZUS k. 87, 91-92 dokumentacji lekarskiej ZUS.

U K. S. na moment złożenia wniosku o świadczenie oraz na moment wydania zaskarżonej decyzji rozpoznaje się:

- zespół bólowy kręgosłupa szyjnego pourazowy, po złamaniu kręgów C6/C7, leczony operacyjnie w 2013 i w 2015 roku,
- stłuczenie lewego płata skroniowego, złamanie miednicy stabilne, złamanie palca v ręki lewej, stłuczenie prawego stawu kolanowego w wyniku wypadku z 28.11.2013r.,
- niestabilność tylną stawu kolanowego.

Stan zdrowia ubezpieczonego nie czyni go osobą niezdolną do pracy. Podczas badania neurologicznego nie stwierdzono objawów zespołu bólowego ani neurologicznych objawów ubytkowych. Nie stwierdzono upośledzenia funkcji narządu ruchu, dającego podstawę do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

W odniesieniu do stanu neurologiczno – neurochirurgiczno – spondyliatrycznego dominuje podmiotowa subiektywna składowa czynnościowa, bez przedmiotowego obiektywnie badanego deficytu funkcji ustroju, w stopniu mogącym stanowić o niezdolności do pracy.

Ubezpieczony oświadczył, że nie leczy się psychiatrycznie.

Decyzją z dnia 4.12.2015r. przyznano ubezpieczonemu odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w dniu 28.11.2013r. w wysokości odpowiadającej 18 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia biegłych z zakresu ortopedii, neurologii, neurochirurgii, medycyny pracy, k. 21-23 akt spraw, uzupełniająca opinia biegłych, k. 82 akt sprawy, oświadczenie ubezpieczonego k. 146, decyzja z 4.12.2015r. k. 45 plik I akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. nr 167, poz. 1322 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Stosownie zaś do treści art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy (art. 17 ust. 2 ustawy).

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm., dalej jako ustawa rentowa), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl ust. 2 powołanego przepisu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast stosownie do ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Jak z powyższego wynika, pojęcie utraty zdolności do pracy zarobkowej obok elementu ekonomicznego, polegającego na obiektywnej utracie możliwości zarobkowania, zawiera w sobie również element biologiczny, czyli naruszenie sprawności organizmu. Naruszenie to należy oceniać pod kątem możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Z całkowitą niezdolnością do pracy mamy zatem do czynienia w sytuacji utraty zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, przy czym zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy rentowej zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (wyrok SN z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00, OSNAPiUS 2002, nr 15, poz. 369). Oznacza to, że możliwość uznania całkowitej niezdolności do pracy jest wykluczona przy zachowaniu choćby ograniczonej zdolności do pracy w tzw. normalnych warunkach. Częściowa niezdolność do pracy jest z kolei wynikiem utraty w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Wyjaśnić przy tym należy, iż o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (vide:

wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., sygn. akt II UKN 113/00; publ. OSNAP 2002/14/343). Wymóg utraty zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w stopniu znacznym wskazuje zatem na możliwość zachowania jedynie nieznacznej zdolności do takiej pracy.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Wobec prezentowanego przez organ rentowy stanowiska, tj. nieuznania ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy, istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy stan zdrowia K. S. czyni z niego osobę niezdolną do pracy, a jeśli tak, to w jakim stopniu oraz czy jest to spowodowane wypadkiem przy pracy, jakiemu powód uległ w dniu 28 listopada 2013 roku.

Ustalenia w tym przedmiocie zostały poczynione przez sąd w oparciu o analizę dokumentacji rentowej i medycznej ubezpieczonego oraz w szczególności na podstawie przeprowadzonego w toku postępowania sądowego dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, ortopedii, neurochirurgii oraz medycyny pracy.

Biegli sądowi lekarze ww. specjalności – na podstawie analizy źródłowej dokumentacji medycznej, zebranego od ubezpieczonego wywiadu oraz po przeprowadzeniu badań w wydanych opiniach postawili wyraźne rozpoznanie odnośnie schorzeń ubezpieczonego, wyjaśniając jednocześnie dlaczego – w ich ocenie – że brak jest podstaw do orzekania długotrwałej, częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy K. S. w związku z wypadkiem przy pracy z 28 listopada 2013 roku.

Podczas badania neurologicznego nie stwierdzono objawów zespołu bólowego ani neurologicznych objawów ubytkowych. Nie stwierdzono upośledzenia funkcji narządu ruchu, dającego podstawę do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

W odniesieniu do stanu neurologiczno – neurochirurgiczno – spondyliatrycznego dominuje podmiotowa subiektywna składowa czynnościowa, bez przedmiotowego obiektywnie badanego deficytu funkcji ustroju, w stopniu mogącym stanowić o niezdolności do pracy.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez ubezpieczonego w piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2016 roku, biegli z zakresu ortopedii, neurologii, neurochirurgii i medycyny pracy podtrzymali opinię, że ubezpieczony jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami - ubezpieczony ma wykształcenie średnie, ukończył studia społeczno-prawne, pracował jako pracownik fizyczny oraz kierowca samochodu ciężarowego.

Opinie sporządzone przez biegłych sądowych w niniejszej sprawie są wnikliwe i wyczerpujące, logiczne i spójne, a wnioski w nich zawarte prawidłowo uzasadnione. Zostały one wydane przez specjalistów o specjalności adekwatnych do rodzaju schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonego, o uznanym autorytecie i dużym doświadczeniu zawodowym oraz długoletniej praktyce. Opinie zostały wydane po uprzednio przeprowadzonym badaniu podmiotowym i przedmiotowym ubezpieczonego oraz wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną.

Sąd w całości podzielił zatem opinie biegłych, w szczególności biegłej z zakresu medycyny pracy, że ubezpieczony jest zdolny do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

W tym miejscu Sąd wskazuje, że rozpoznając odwołanie ubezpieczonego miał na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 sierpnia 2010 roku, w sprawie I UK 64/10, pub. Lex nr 653663, iż przy ocenie niezdolności do pracy w myśl art. 12 ustawy emerytalnej, o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury

medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.). Sąd, podzielając powyższy pogląd Sądu Najwyższego uznał, że dla oceny istnienia zdolności ubezpieczonego do pracy, należy wziąć pod uwagę jego wykształcenie i dotychczas wykonywaną pracę. Tym bardziej nie mogło ujść również uwadze, jak sam ubezpieczony podniósł na rozprawie w dniu 14 listopada 2016r., że w 2015r. odnowił uprawnienia kierowcy samochodowego niezbędne do wykonywania tej pracy, ponadto pozostaje nadal na zasiłku dla bezrobotnych, a więc w oczekiwaniu na ofertę pracy.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy sąd wziął pod uwagę wszystkie kwalifikacje powoda, a zatem zarówno formalne (ukończone studium zawodowe o kierunku społeczno – prawnym), ale również te nabyte w czasie aktywności zawodowej. Z ustaleń stanu faktycznego wynika, że w toku aktywności zawodowej ubezpieczony pracował fizycznie jako pracownik produkcji oraz jako kierowca samochodu ciężarowego i kierowca-mechanik. Przy tym podkreślić należy, że K. S. w 2015 roku, a zatem już po wypadku, ponownie uzyskał uprawnienia do prowadzenia pojazdów samochodowych. Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu, nie ma żadnych przeciwwskazań aby ubezpieczony pomimo schorzeń, na które cierpi wykonywał prace, do których posiada niezbędne wykształcenie i kwalifikacje.

Dodatkowo wskazać należy, że jeżeli ubezpieczony będzie odbywał dalsze zabiegi operacyjne, czy też rehabilitacyjne na których konieczność się powołuje, to w przypadku uzyskania kolejnej dokumentacji medycznej, pogorszenia stanu zdrowia będzie mógł złożyć kolejny wniosek o prawo do świadczenia rentowego w związku z przedmiotowym wypadkiem przy pracy.

Z powyższych względów, Sąd nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania wnioskodawcy, odwołanie to w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c oddalił jako niezasadne.

SSO Anna Stasiewicz-Kokotowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

4. (...)